

ZUZANA HARTMANOVÁ

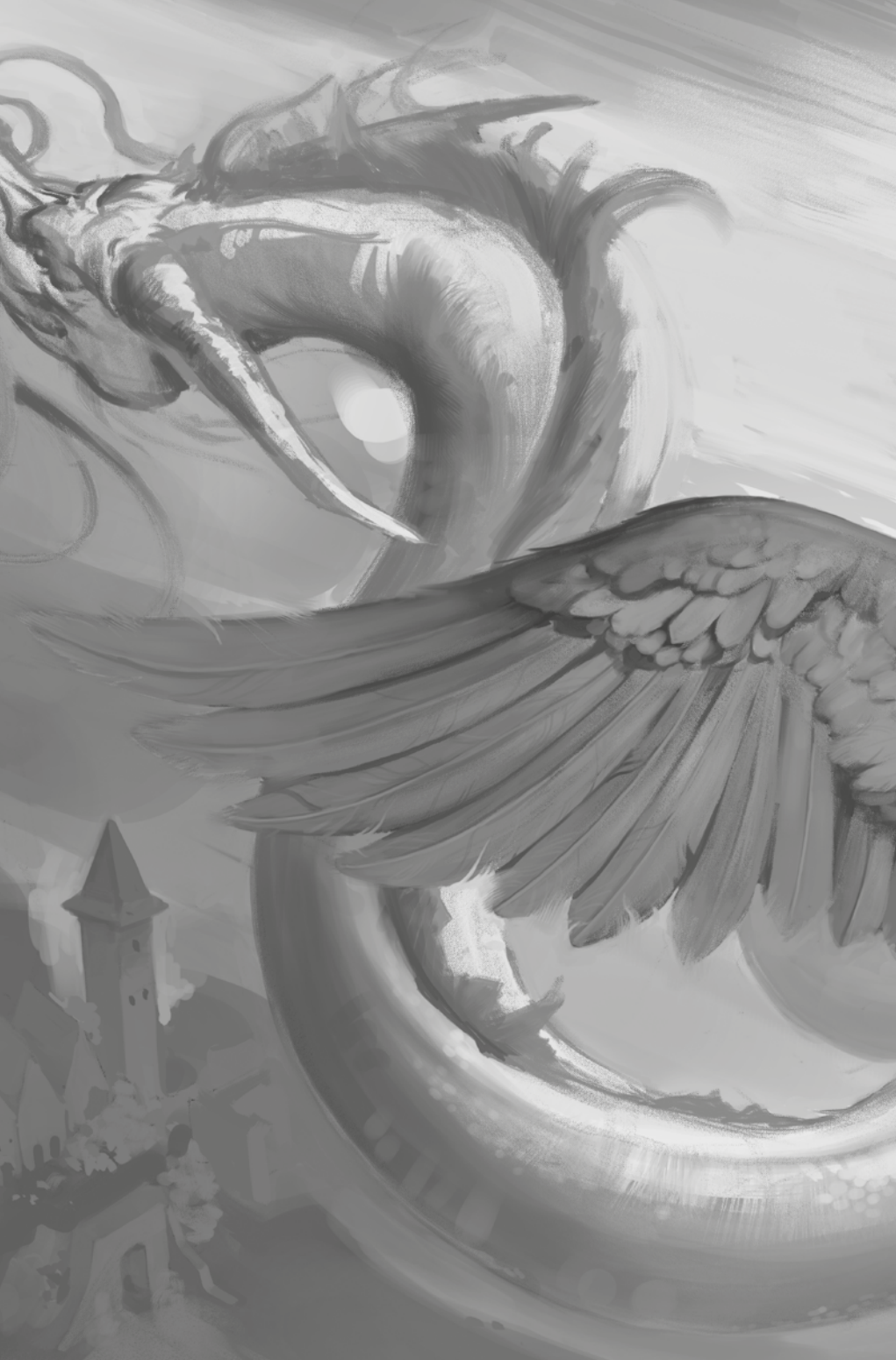
BOUŘNÝ ÚSVIT

Krasy apokalypsy

KNIHA TŘETÍ



Host



ZUZANA HARTMANOVÁ

BOUŘNÝ ÚSVIT

Krasy apokalypsy

KNIHA TŘETÍ



Brno 2022

Zuzana Hartmanová, 2022

Cover illustration © Vít Burda, 2022

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2022 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1441-0 (PDF)

ISBN 978-80-275-1442-7 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1443-4 (MobiPocket)

ČÁST PRVNÍ

Kapitola pruní

Vesper netušila, jak se dostala zpět do Tiliina domu. Nedokázala si vybavit nic poté, co omdlela na náměstí. Nevníkala, jak ji Aruala celou cestu podepírala a snažila se ji uchlácholit planými slovy. Byla v šoku. Bez sebemenšího náznaku vůle se nechala odvést uličkami pryč.

Garifova křídla. Jeho nádherná, majestátní křídla, kterých se ještě před pár dny dotýkala, se válela na dláždění jako odpadky. Při té vzpomínce se jí vzbouřil žaludek, a kdyby Aruala včas nezareagovala, pozvracela by si šaty.

Až když ji usadily na pohovku u Tilie doma a starší žena jí přinesla příkrývku, začaly se Vesper po tvářích řínout slzy.

Aruala Vesper neznala tak dobře, aby dokázala odhadnout její reakce nebo pohnutky, ale měla za to, že je to cynická a sobecká bytost. Nedivila se tomu — s tím vším, co měla podle všeho za sebou —, ani ji za to nesoudila. Brala to jako holý fakt. Proto ji zaskočilo, když Vesper omdlela. Tohle nebyla žádná přetvářka nebo předem vypočítaná hra, ale skutečnost, kdy její vědomí tváří v tvář hrůze jednoduše kapitulovalo. Rusovláscé na Garifovi očividně záleželo. Vzhledem k tomu, jak i samotnou Vesper její vlastní reakce zastihla zcela nepřipravenou, jí na něm nejspíš záleželo mnohem víc, než si připouštěla. Arualu to vyděsilo skoro stejně jako vidět Gara přikovaného ke Zdi nářků.

Nedokázala říct, jak by se zachovala, kdyby tam viděla zmrzačeného Sidiona odsouzeného k smrti. Jen z té představy se jí udělalo zle.

Jenže Vesper byla nevypočitatelná, nedalo se odhadnout, co udělá. A pokud se svou pomstychtivou povahou ztratí přičetnost, pak... *Svatí s námi a zlé pryč*, přezehnila se Aruala v duchu.

Vesper mělce, zrychleně dýchala a kývala se dopředu a dozadu. V nitru se jí odehrávala hotová bouře, její mysl křičela.

Je to moje vina!

Vždycky se všechno špatné stane kvůli mně!

Merena kvůli mně udal jeho nejlepší přítel.

Přála jsem si pomstu na druhé kohortě a teď je většina z nich mrtvých...

Přála jsem si pomstít se Garifovi a on přišel o svoje křídla.

Umře! Kvůli mně!

Přináším všem kolem jenom zkažku a zmar...

Její myšlenky v proudu sebedmrškačství zabloudily daleko do minulosti.

Otec pil proto, že byl zklamaný ze mě a z mé matky. A kvůli tomu máma umřela... Kvůli mně...

Přívál nechtěných vzpomínek se nedal zastavit.

Aruala jí jemně sáhla na loket.

„Nesahej na mě!“ zakřičela Vesper. „Přináším všem jenom zkažku a zmar...“

Tilia s Arualou se na sebe ustaraně podívaly.

„Přála jsem si to a ono se to stalo,“ zašeptala Vesper skrze vzlyky.

Jenže už to nechci! Slyšíš? dožadovala se v duchu kohokoliv, kdo by ji mohl vyslechnout. Jenže bohové, k nimž se dřív lidé modlili, byli mrtví nebo ztročení. Nikdo už pro nikoho nemohl dělat zázraky za něco tak nepatrného, jako je střípek duše. *Už to nechci. Nechci všem kolem sebe ubližovat. Nechci, aby Garif kvůli mně umřel...*

Něco v jejím nitru se pohnulo a její vlastní hlas — ten, který používala, když chtěla ostatní rozčítit nebo odehnat — pronesl se vši vážností do změti vyděšených myšlenek: *Tak se přestaň chovat jako hysterická kráva a něco s tím udělej!*

V tu chvíli se Vesper přestala kývat a její mozek se konečně znovu rozeběhl. Dech se zklidnil a slzy přestaly téct. Popotáhla a utřela si

nos hřbetem ruky. Podívala se zpříma na Arualu a ta sebou pod jejím pohledem trhla.

Pánovitě, tak, že jí nikdo nemohl nic odmítnout, Vesper oznámila: „Potřebuju mluvit se Sidionem.“



Láska. Svět. Bouře.

Válka. Svět. Bouře.

Sionare trvalo, než pochopila, co se jí karty snaží říct. Nechybělo mnoho a mohla to také pochopit pozdě. Tenhle výklad totiž překombinovala. Snažila se v něm hledat hlubší významy, které tam nebyly. Tentokrát hovořila magie jejího balíčku velice přímočaře a bohyně lásky to v návalu vlastních emocí téměř přehlédla.

Jakmile Arumiel vešel do bývalých Garifových pokojů, které po příletu zabral, Sionara nasadila masku utrápené ženy. V posledních dnech zjistila, že to na něj platí víc než vzdor. Smutek a žal nemusela předstírat natolik, jak si původně myslela — staly se už jejími stálými průvodci. Celou záležitost jí to usnadňovalo. Viděla, že Arumiela trápí mnoho věcí, a postupně k tomu přihazovala ještě další výčitky svědomí.

Spasitel si sedl na židli a s prázdným výrazem hleděl před sebe. Na bělostném rouchu měl několik rudých kapek.

„Takže jsi to udělal?“ zeptala se ho Sionara tiše.

Přikývl.

„Byla to chyba.“

„Já vím,“ hlesl rezignovaně.

Sionara nedokázala pochopit, proč to v takovém případě Arumiel udělal, proč to nezařídil jinak. Jak hluboko sahalo jeho šílenství? Věděla, že k jeho nynějšímu rozpoložení sama přispěla. *A ještě přispěju...*

„Are,“ oslovila ho šeptem, „tenhle svět skončí.“

Spasitel znovu mechanicky přikývl.

„Magie je už teď skoro nezvladatelná. Na Leru není dostatek bohů, aby ji udrželi, a už nikdy jich tu nebude potřebné množství.“

„Já vím.“

Démonka vstala, přešla k němu a sedla si mu k nohám.

„Nech mě jít,“ zašeptala a dala si záležet na tom, aby zněla naléhavě, v perfektně vyvážené míře s žalem. „Už mi tu nic nezbyvá, a jestli se všechno obrátí v prach... Chci poslední chvíle prožít svobodná.“

Arumiel se na ni upřeně díval a ona sledovala jeho vnitřní boj.

„Nemůžu.“

Sionara si před něj klekla. Sledovala, jak se jeho vůle láme, když ji viděl takhle poníženu. „Prosím... Odpřísáhnu, že se nebudu plést do tvých záležitostí. Chci prostě jen dožít někde v klidu, pryč od toho všeho.“

„Nejde to, Si.“

Pomalu si stoupala, dlaněmi mu u toho přejížděla po stehnech — bylo jí jasné, co to s ním dělá. Pak si mu sedla na klín a její ruce pokračovaly výš, po Arumielově hrudi. Cítila, jak mu zběsile tluče srdce, jak se mu zrychluje dech.

„Udělám cokoli, co si budeš přát,“ zavrňela a rozechvěle na něj hleděla zpoza závoje řas. *Dotáhni to do konce*, nabádala se v duchu. *A nepožvracej se u tobo*. Vzhlédla k němu a nabídla mu své rty. Věděla, že Arumiel je přesně ten typ ubožáka, který dané situace využije, i když ví, že to Sionara dělá jen proto, aby dosáhla svého.

Nemýlila se. Arumiel neodolal pohledu do její usoužené tváře. Neodolal jejímu výrazu raněné laně. Přitiskl své rty na její a pevně ji objal. Bez větší námahy se zvedl i s démonkou v náruči a odnesl ji k posteli. Sionara ho nepřestávala líbat, ačkoliv se jí u toho do krku hrnula žluč.

Předstírat vášně bohyni lásky nebylo cizí, ale nepřeháněla to, protože by to ztratilo na věrohodnosti — ani Arumiel nebyl takový blázen, aby uvěřil tomu, že po něm tak moc touží. Věděl, že se ho Sionara jen snaží využít. Ale trocha povzbuzení neškodila — dávalo mu to lepší pocit a o to šlo.

Nakonec ale ani on nedokázal déle oddalovat nevyhnutelné. Po několika blažených chvilkách, kdy ležel s obličejem zabořeným do démončiných hebkých vlasů, se z ní zvedl a v rozpacích se posadil na kraj postele. Dostavila se lítost. A palčivý pocit v hrudi, jelikož věděl, že musí Sionara odepřít její přání. Nedokázal se dívat na její obnažené tělo, které se ještě před pár okamžiky pohybovalo v souladu s tím jeho. Patřila mu, aspoň na chvíli. Ale zároveň věděl, že nikdy nebude jeho. Ne doopravdy.

Začal se oblékat a podle zvuků za svými zády hádal, že Sionara dělá totéž. Rychle si přepásal roucho a pak na ni pohlédl.

„Nemůžu ti dát, co po mně žádáš.“

Sionara k němu nevěřičně vzhlédla.

„Nejde to. Nemůžu tě pustit.“

„Ty...“ Tvář se jí zkroutila vztekem.

„Pochop mě...“

Jeho směrem vylétla bota, ale netrefila ho. Arumiel na Sionaru zůstal zaskočeně hledět.

„Vypadni odsud!“

Spasitel udělal dva kroky směrem ke dveřím. „Řeknu strážím, aby tě nechali volně se pohybovat po městě. Víc pro tebe nemůžu udělat.“

„Řekla jsem, abys vypadl!“ zakřičela na něj bohyně a hodila po něm i druhou botu. Všiml si na její tváři slz. Už to nevydržel a zbaběle utekl. Ani mu v tu chvíli nedošlo, že se nechal vyhodit z vlastního pokoje.

Když si byla Sionara jistá, že se bělokřídlý nevrátí, otřela si slzy do rukávu a spokojeně se protáhla. Tohle vyšlo lépe, než čekala. Od začátku věděla, že ji Arumiel nepustí — ani to nebylo jejím cílem. Vznesla tak nesmyslné přání, že ho Ar nemohl vyslyšet. Doufala ale, že by jí mohl poskytnout něco, o čem by se domníval, že bude dostatečným kompromisem. Dalo mu to pocit, že má navrch, ale přitom je velkorysý. Ve výsledku bylo jednoduché s ním manipulovat.

Sionara si došla pro boty a usadila se u stolu s kartami. Počká do večera a pak vyrazí do ulic obhlédnout své nové pole působnosti. Bouři najde snadno. Bude-li jí štěstěna nakloněna, najde brzy i válku ze svého výkladu. A pak se dají do práce.



Corvus pomohl Lucianě posadit se na zem — ruku stále nespouštěla ze svého břicha. Zatímco dívka se tvářila zaskočeně a nevěřičně, černokřídly se přistihl, že se usmívá.

„To přece není možné,“ hlesla Luciana.

„No, vzhledem k tomu, co bylo náplní našich večerů — a často i dní —, jsme to nejspíš mohli čekat.“

Nekromejka zavrtěla hlavou. „Beru... beru bylinky,“ zašeptala.

Corvus pochopil, kam tím míří. Přistihl se, že ho nečekaně rozladilo vědomí, že s ním Luciana nechtěla mít děti.

Jako by věděla, na co myslí, pokusila se mu to vysvětlit. „Bylo to jen dočasné, než se věci usadí, než budeme v bezpečí.“ Pak se jí zatřpytily oči a její tvář na okamžik pozbyla jakéhokoliv výrazu — jako by se zahleděla do míst, které mohla vidět jen ona. „Moje tělo na ty bylinky nereagovalo.“

Postupně jí to začalo docházet: „Jsem bohyně života... Na tohle mě Arumiel celou dobu chtěl — abych mu rodila děti. Abych mu rodila čistokrevné bohy.“ Z toho vědomí se jí znovu obrátil žaludek.

Při představě, že by Arumiel Lucianu ztročil podobným způsobem, se i Corvus málem pozvracel. Byla jeho. A nikdo se jí už v životě nedotkne, pokud si to ona sama nebude přát.

„Co budu dělat...?“

„Co budeme dělat,“ opravil ji Corvus. „Prostě půjdeme dál. Půjdeme pomaleji, budeme častěji zastavovat. Určitě tu žije nějaká zvěř — začnu lovit, trocha kontaminace magií nám neublíží. Sice jsem už vyšel ze cviku, ale to se jen tak nezapomíná. A až dojdeme k ruinám, o nichž pořád básní sacerdotesti, usadíme se a vymyslíme, co dál.“

„Jsem tak neschopná,“ vzlykla Luciana. „Pořád mě musíš zachraňovat, a když se věci začnou konečně obracet k lepšímu, se o mě zase musíš starat, protože otěhotním.“

Corvus ji objal. „Nevím, co tě učili, ale na to, aby žena otěhotněla, musejí být dva.“

Luciana se zasmála.

„Je to malý zázrak.“

„Já vím, zrození je vždycky zázrak,“ popotáhla tiše.

Corvus se od ní na okamžik odtáhl a přiměl ji podívat se mu do tváře. „Myslím, že význam toho slova podceňuješ. Čistokrevní bohové se nerodí jen tak, Luc. Sionara žila se Serpinem několik staletí a nezplodili jediné dítě.“

To zjištění Lucianu zaskočilo — ona s Corvem spala něco přes dva týdny, a už byla v jiném stavu. Nenapadlo ji, že je pro bohy tak obtížné počít dítě. Vysvětlovalo to ale Arumielovu posedlost neustále lidi a demony křížit ve snaze rozšířit jejich řady. Zároveň ji něco napadlo. Zastyděla se za tu myšlenku hned, jak ji vyslovila, ale nedokázala si pomoci.

„Nechci celý život jenom rodit děti.“

Corvus na ni překvapeně pohlédl.

„Vím, že dítě je důvod k radosti — a já mám radost!“ dodala, protože to byla pravda. Někde v okolí srdce jí skutečně rašil sílící pocit, který se nedal zaměnit s ničím jiným. „Ale nechci prostě jen rodit jedno dítě za druhým.“

K jejímu překvapení se černokřídlý rozesmál. „Myslím, že nebudeš muset.“

„Ty... ty už se mnou nechceš spát?“ zajíkla se.

Corvus ji políbil. „To jsem přece neřekl, Luc,“ odušil vládně. „Ale jsi bohyně života. Myslím, že když svému tělu dáš na vědomí, že ti jeden prcek na pár let stačí, poslechne tě.“

Luciana se na něj udiveně podívala. „Na pár let? Copak ty... bys chtěl další?“

„Klidně desítky, když to tak budeš chtít i ty.“

„Tak to ne!“ zrozila se, ale Corvus se jen zasmál: „Klid, budeme na to mít celá staletí.“

Až v tu chvíli jí to všechno začalo plně docházet.

Je věkem nesmrtná, stejně jako muž, s nímž se rozhodla strávit věčnost.

Čekají spolu dítě — a Corvovi to nevádí. Naopak se tváří, že ho to těší.

Jsou dospělí, svobodní a cestují do míst, kde budou v bezpečí tak, jak jen to za současných okolností na Leru jde.

Úzkost, která ji až doteď stravovala a nedovolovala radosti propuknout naplno, se konečně začala rozplývat. Přitulila se ke Corvovi a nechala si tělem proudit ten nový pocit blaženosti.



Sidion stál ve tmě slabě narušované pouze modravými lampami veřejného osvětlení. Sledoval Garifá visícího na Zdi nářků — z těla mu trčely už tři zdobené tyče. Pozoroval jeho uřezaná křídla na zemi a v jeho nitru se odehrával boj bez jasného vítěze.

Byl rád, že Garif žije.

Zároveň na něj ale měl i vztek.

Smířil se s tím, že byl bouřný ochotný zemřít pro to, aby byla Vesper v bezpečí. Že se chtěl nechat roztrhat Rudou letkou. A navzdory vší pravděpodobnosti přežil. Měl možnost žít i dál, ale on ji zahodil.

Když Arumiel Sidiona povýšil na rangatira ubohých zbytků bývalé druhé kohorty, řekl mu o — Sidion předpokládal, že značně poupraveném — rozhovoru, který vedl s Garifem Ungaarem. Neopomněl zdůraznit, že dal bouřnému šanci znovu mu přísahat a stát v čele celého vojska, ale Garif odmítl. Tomu Sidion věřil. Důvody mu sice spasitel nesdělil, ale rudokřídlý si je dokázal představit docela dobře.

A právě proto měl vztek. Garif mohl znovu přísahat a mohli dál pokračovat ve svých plánech. Ba co víc, nemusel se vůbec přiznávat

k tomu, že se mu podařilo zlomit přísahu, mohl si hrát na věrného patolízala a ve vhodný okamžik Arumielovi bodnout nůž do zad — doslovně. Všechno by se tím vyřešilo.

Ale ne, Garif musel být hrdý až do samého konce.

Jistě, Sidion si nedokázal představit, jaké to muselo být, když mu uřezali křídla. Ale ta bohyně života, co ji pronásledovali, se s tím také vyrovnala. Proč by to jednoho dne nemohl dokázat i Garif? Jenže to prostě nebyl jeho styl.

Mladý bůh války věděl, že by se měl od stravujícího vzteku oprostít — jeho přítel mu právě umíral před očima! —, ale nedokázal to. Ne zcela.

„Umírat pro lásku je vznešené,“ ozval se za ním ženský hlas.

„On neumírá pro lásku, ale pro svou pýchu,“ odsekl Sidion podrážděně. Pak se otočil a uviděl, jak k němu míří vysoká tmavovláska. Ani chabě osvětlená noc nedokázala zakrýt, že pochází z okolí Hiramota. Jakmile vstoupila do kruhu modravého světla, všiml si démon stříbřitého obojku na jejím krku a sytě růžových očí. Okamžitě mu došlo, koho má před sebou.

„Má paní,“ naznačil jí lehce úklonu hlavou. Nevěděl, jak se má v takovém případě chovat.

Sionara se usmála. „Podobné formálnosti nejsou na místě, mladíku.“ Stoupla si vedle něj a společně sledovali Garifa.

„Jak je na tom?“ zeptala se Sionara tiše.

Démon pohlédl na kaluže krve pod Garovým nohama. „Nevydrží až do konce,“ pronesl šeptem. „Měl v sobě sice dost duší, ale vydrží nanejvýš dalších pět dní. Víc ne. A je to dobře,“ dodal ponuře.

Oba věděli, že Arumiel demony popravoval exemplárně za pomoci takzvaných Dvanácti ran. Příkoval je ke zdi a den za dnem jim vrážel do těl rituálně zdobené tyče z vysloužilých bleskosvodů. Magie i duše v démonské krvi jejich zranění částečně uzavíraly, ale nedokázaly to plně. Odsouzenci se postupně vyčerpávali, až nakonec zemřeli na prachobyčejné vykrvácení. Byli na tom vlastně podobně jako svého času drak uvězněný v Amabel. S tím rozdílem,

že v sobě neměli tisíce a tisíce duší, které by je udržely při životě po celé dekády. Naštěstí. Pokud někdo náhodou přežil oněch Dvanáct ran, následovaly velice nepěkné věci. Počínaje vyříznutím jazyka, přes kastraci až k vydloubnutým očím. Ale dlouhé roky nikdo nepřežil tak dlouho, aby bylo nutné k tomu přikročit. Sidion doufal, že to nedokáže — pro své vlastní dobro — ani Garif.

„Tak to abychom si pospíšili,“ vytrhla ho Sionara z chmurných úvah.

„Prosím?“

Bohyně mu podala čtyři karty a rudokřídly se na ně v mdlém světě zahleděl.

Láska. Svět. Bouře. Válka.

„Chvíli trvalo, než jsem na ten výklad přišla. A tři dny zabralo, než jsem tě našla.“

„Co tím myslíte?“

„To, co říkám. Musíme ho zachránit.“

Sidion smutně zakroutil hlavou. „Věřte mi, nic si v tuhle chvíli nepřeju víc. Ale nejde to — Arumiel nám to pro jistotu zakázal skrze přísahy.“

Sionara si ho zkoumavě změřila. „Tak proč se to na tobě nijak neprojevuje?“

Až v tu chvíli si démon uvědomil, že cítí jen slabé šimrání, jinak o sobě přísaha nedávala vědět. Vyhrnul si rukávy, aby se přesvědčil.

„Ta krev,“ došlo mu po chvíli. Jistě! Garif mu přece dal krev, kterou mu darovala bohyně života. Bylo v ní tolik duší, aby ho uzdravila, a zjevně mu jich ještě zbylo dost na to, aby dokázaly potlačit Arumielovy příkazy — aspoň zatím.

Žilami se mu rozlila naděje, jakou si nedovolil cítit od toho večera, kdy se Garif rozhodl zabít Akawaru. Bezděčně zavrčel.

Bohyně se na něj podívala s novým zájmem — znala podobný hrdební zvuk velice dobře. Prohlédla si mladého boha války od hlavy k patě. Ano, s přimhouřenýma očima by se na něm daly nalézt nějaké západní rysy.

„Podej mi ruku,“ přikázala. Než stačil Sidion pořádně zareagovat, chytila ho za zápěstí, špičkou drápu ho bodla do dlaně a slízla kapku krve, která jí na něm ulpěla.

Tak je to pravda! Dračích bohů na Leru nikdy nebylo mnoho, ale pokud věděla, teď kromě ní zůstal už jen jeden. Přesto si potřebovala být jistá. Vědomí, že před ní stojí Serpinův vnuk nebo pravnuk — jeho rysy byly už příliš namíchané na to, aby byl drak jeho otcem —, v ní sice zanechalo hořkou pachutí závisti a pocitu zrady, ale věděla, že rychle odezní a ona tuhle informaci dokáže využít ve svůj prospěch.

Poklepala si zamyšleně drápem o zuby. „To je dobré. Dokonce moc dobré.“

Sidion neměl tušení, o čem mluví, ale vzhledem k jejímu dravčímu úsměvu se raději neptal. Sám v duchu kroutil hlavou nad tím, jak rychle Sionaře uvěřil, že je ochotná jim pomoci. Připadal si jako tonoucí, co se chytá každého stébla, ale něco mu říkalo, že ze všech bohů, co jich na Leru zbylo, si jich jen málo přeje spasitelovu smrt víc než Serpinova manželka.

„Pokud osvobodíme Gara,“ pronesl polohlasně, „musíme odsud odejít všichni — všichni přeživší druhé kohorty a jejich rodiny. Jinak je Arumiel povraždí.“

Sionara přikývla.

„Ale k tomu budeme potřebovat, abyste zrušila naši přísahu,“ podotkl.

„S tímhle to půjde jen těžko,“ poklepala si na obojek na krku.

Rudokřídlý se na ni šibalsky usmál. „V tom případě je dobře, že znám někoho, kdo to skvěle umí s kovem.“

Kapitola druhá

Gindžiro se utábořil se svými muži na půl dne cesty od Kajlaaru, jak jim bylo doporučeno. Vesnice, do níž je zavedl kajlaarský sgaoleus, byla skutečně dobře zásobena a zabezpečena, jak inkvizitor slíbil. Z toho důvodu se Gindžiro rozhodl dopřát svým vojákům po dlouhém, namáhavém pochodu den na zotavenou.

Vzhledem k tomu, že cesty mezi oblastními městy byly udržované, si to mohl dovolit — jejich následný postup už bude mnohem rychlejší. A také se nemusel bát Arumielovy rychlé odplaty. Podle zpráv, které mu přišly, byl totiž spasitel na cestě do Highgaardu. Nemluvě o tom, že během podezřelého přepadení východně odsud přišel o drtivou většinu svých démonů. Něco Gindžirovi říkalo, že přepadení druhé kohorty a následná smrt Bojgaara a Vladiskovského nebude pouhá náhoda.

Idioti! nadával jim v duchu. *Vzali věci do vlastních rukou a všechno posrali.*

Pravda, kajlaarští ho sice nechali projít přes své území, ale otázkou bylo, do jaké míry za to mohla jejich současná indispozice, když volili nového nejvyššího inkvizitora, a do jaké míry to mohl přičítat jejich loajalitě a víře v jeho plán. Nedělal si iluze, že by oba nově zvolení vládcí oblastních měst ihned souhlasili s jeho záměry — předpokládal, že si budou chtít nejdřív dostatečně upevnit moc. Nemohl tak počítat s pomocí dvou největších konglomerátů, které měl doposud k ruce.

Žádné pušky z Vladiskova.

Žádní vojáci z Kajlaaru.

Ale také žádní démoni.

Jen z toho důvodu se zatím nerozhodl obrátit na ústup. Problém, který smrt dalších bohů způsobila, bude řešit až potom. Hezky jedno po druhém. Teď se musí soustředit na dobytí Arameje. Všechno ostatní počká.

Po odpočinku se hiramotské vojsko vydalo znovu na pochod k hlavnímu městu. Na dlážděných cestách jim všichni uhybali a nechávali je projít. Při pohledu na jejich obstarožní destičkové zbroje nebylo pochyb, o koho jde. Nikdo si je nemohl splést s obchodní karavanou a při jejich množství ani s diplomatickou výpravou.

Možná za klidný průchod zčásti mohl i kůň, na jehož hřbetě Gindžiro jel v čele průvodu. Žádný modiker: žádné nepřírozené barvy a chybějící — či snad přebývající — části těla. Čistokrevný kaštanový hřebec, z jehož lesklé srsti přecházel zrak. Zvíře, na něž všichni kolemjdoucí hleděli s úžasem — jako by snad nikdy nic podobného neviděli. A možná že skutečně neviděli. Arumiel v Arameji nepovoloval ani modikery, kteří by lidem usnadnili práci — s výjimkou okřídlených poslíčků —, i když je nezakazoval v okolí oblastních měst. Na to si byl až příliš dobře vědom jejich užitečnosti. Své vlastní město chtěl ovšem dokonalé, bez sebemenší poskvrny. A čistokrevná zvířata byla drahá, ani velký spasitel si nemohl brát všechno, co chtěl. Zvířata se tak stala luxusem, který si Arumiel nedopřával. Proto zdejší obyvatelé za celý svůj život nejspíš mnoho nezmutovaných jedinců neviděli.

Gindžiro by se mohl cítit povýšeně. Ukázat místním sedlákům a sadařům, jak vysoko nad nimi stojí. Přezíravě si je měřit a nevěnovat jim žádnou pozornost. Místo toho jim přátelsky pokývl, když mu naznačili úklonu hlavou. Doma by sice bylo podobné gesto jako projev úcty někomu jeho postavení hrubě nedostačující, ale tady to nechával být.

Nedovoloval svým mužům brát si zásoby — ani ženy, když na to přišlo —, jak chtěli. Vždycky za všechno zaplatil poctivou cenu. Jeho

pokladnice tím utrpí, to jistě, ale potřeboval si zdejší lid naklonit. I když se od nich Hiramoto nacházelo jen dva týdny cesty, pro většinu Leřanů to byla v současnosti nepředstavitelná vzdálenost, takže pro ně Gindžiro i jeho muži byli cizáci. Brzy jim chtěl vládnout, potřeboval je mít na své straně. A tohle se zdálo jako dobrý začátek.

Ať už to byl údiv, pochybná úcta nebo strach, nikdo jim nedělal problémy. A také mlčeli — nikdo jim neřekl nic o hlavním městě, ale zároveň to vypadalo, že nikdo ani neupozornil posádku v Highgaardu. Jako by snad místní věděli, že úcty, které jde Gindžiro vyrovnat, bude platit pouze Arumiel a oni zůstanou ušetřeni, pokud se do toho nebudou míchat.

Den za dnem byli stále blíž Arameji a Gindžiro pociťoval narůstající vzrušení. A také jistou nedůvěrou — podle všeho se spasitel stále nacházel v Highgaardu, kde se rozhodl exemplárně popravit Garifa Ungaara — šeptanda si našla cestu. Inkvizitorovi bylo bouřného líto — čistě proto, že s ním měl do budoucna vlastní plány.

Z hlavního města však žádné zprávy nepřicházely, a ani jeho zvědové zatím nic nehlásili, což bylo znepokojující. Popravdě, i kdyby nějaké zprávy o současném stavu přišly, Gindžiro by jim nejspíš stejně nevěřil.



Okna v Urisově pokoji se rozlétna v záplavě střepů a pak se celá radniční věž otrásla v základech. Písař zahlédl kus šupinatého těla a okamžitě pochopil, co se stalo: Serpin dodržel svůj slib a přišel si pro Arumiela. Než však stačil zareagovat, drak znovu zařval. Uris stál příliš blízko. Zalehlo mu z toho jedno ucho. *Ne, nezalehlo*, opravil se, když ucítil, jak ho cosi lechtá na krku a na prstech mu ulpěla čerstvá krev.

Radnice skřípěla a zvuk namáhaného kamene byl stejně nepříjemný jako křik lidí a řev rozzuřeného boha venku na náměstí. Uris klopytál k otevřenému balkonu, aby se dostal ven dřív, než se celá

budova pod vahou drakova těla zhroutí a on zůstane uvězněný pod hromadou suti.

Vyskočil ven, roztáhl křídla a nabral výšku. Pohled, který se mu naskytl, mu vyrazil dech.

Rozpětí Serpinových křídel obsáhlo takřka celou šířku Spasitelova náměstí. Kamenná dlažba pod jeho vahou popraskala a nacházely se v ní hluboké rýhy po drápech. Stejně jako ve zdech radnice. Uris poznal, že věž je silně poškozená a co nevidět se zřítí.

S tímhle nejde bojovat, napadlo ho. S válkou se nedá měřit.

Kolem Urise se mihlo cosi bílého: jeden Arumielův strážce se rozlétl směrem k Serpinovi. Písař cítil, jak se kolem něj hromadí magie. *Ten blázen na něj chce zaútočit!*

Drakovi to došlo také, ale nijak ho to nevyvedlo z míry. Magie, která vylétla z rukou bělokřídlého démona, se jen neškodně odrazila od Serpinových rudých šupin.

„Ty idiote!“ zakřičel na něj Uris. *Serpin je příliš starý na to, aby mu tvá syrová magie ublížila!*

Bůh si odfrkl a byl z toho jasně patrný výsměch. Pak se ohnal mohutným pařátem. Ozvalo se zapraščení, jak démonovo tělo narazilo do radniční zdi, k níž ho Serpin takřka znuděně přirazil. Když odtáhl pařát, ulpěla mu na něm krev a perí.

Radnice tenhle poslední násilný čin už nevydržela a začala se hroudit. Do vzduchu se vzneslo mračno prachu a drobných kamenných úlomků, které Urisovi na okamžik zahalily výhled. Přesto pořád dokázal rozeznat smyčky dračího těla vlnící se na náměstí pod ním.

A pak uviděl další přehnaně aktivní arumielovce, jak letí směrem k Serpinovi.

„Dost!“ zavelel Uris a snažil se u toho překřičet lomoz padajícího kamení. „Přestaňte!“

Musel svůj rozkaz ještě dvakrát zopakovat — přičemž se rozkašlal —, než ho zbylí bělokřídlí démoni poslechli.

Bůh války si je posměšně měřil. Byl si vědom své převahy. Věděl, že jsou to jen malé krysy, nic v porovnání s ním a jeho nynější silou.

Vyrovnat by se mu mohl jedině Arumiel — a ani to nebylo zcela jisté. Ale spasitel tu nebyl. Odešel s tou růžovookou courou a nechal tu Urise a své zbylé věrné na pospas Gindžirovi Hiramotskému. A jak se ukázalo, také jednomu nasranému drakovi.

Uris měl jisté podezření, co Serpina do jeho současného stavu přivedlo. Mával křídly, aby se udržel ve vzduchu, a přitom se zahleděl do zvířecí tváře.

„Já vím, kde je,“ pronesl s větší sebejistotou, než jakou opravdu cítil. „Jsem Uris, spasitelův písař, jeho pravá ruka.“

Serpín hrdelně zavrčel a Urisovi se roztrásl všechny kosti v těle. Pak k němu drak přiblížil obrovskou hlavu a písaře ovanul horký dech. Bůh války si ho zkoumavě prohlížel. To, že ho doposud nesežral, se Uris rozhodl vzít jako dobré znamení.

„Vím, kde je tvá žena. A také vím, kde je Arumiel,“ dodal, když na něj drak znovu zavrčel. „Prozradím ti to, přísahám, ale nebudeš terorizovat město.“

Později už mohl Uris svědomitě říct, že okamžik, kdy na něj Serpín rozvážně namířil jeden svůj dráp, který byl skoro stejně velký jako sám písař, patřil k těm nejhorším v jeho životě. Byl si jistý svou smrtí. Místo toho ho drak škrábl do hrudi a pak jeho krev olízl rozeklaným jazykem.

Když poznal, co je Uris zač, když mu došlo, že tenhle konkrétní démon navzdory svým bělostným křídly není schopen žádné lži, smířlivě zamručel.

„Prozradím ti, kde se nachází tvoje žena i spasitel, když slíbíš, že nebudeš terorizovat město,“ zopakoval. „A když na sebe zase vezmeš lidskou podobu,“ dodal ještě rychle.

Serpín to chvilku zvažoval. Nakonec se od Urise odvrátil, znovu mocně zarval a pak se jeho obrovské tělo s lehkostí a nepochopitelnou ladností zvedlo ze země. Poryv větru vyvolaný dvěma páry křídel Urise málem srazil z oblohy. Šupiny barvy zpěněné krve se zaleskly na slunci a to už se Serpín vlnivými pohyby nesl narůžovou oblohou pryč od Arameje.

Uris slétnul k troskám radniční věže a ztěžka se posadil na jeden rozbitý kámen. Ostatní bělokřídlí se k němu přidali a bázlivě ho pozorovali — spasil je písar jim všem nejspíš právě zachránil život. Proto nikdo z nich nijak nekomentoval Urisovu bledost ani to, jak příšerně se třásl.



„Co že udělal?“ zakřičel Michailkov. Samozřejmě mu neunikl rozruch a řev, který se ozýval od radnice — koneckonců od centra nebydlel kdovíjak daleko. Nedalo mu příliš práce si domyslet, kdo za tím stojí. Ale slyšet to od čaroděje bylo něco jiného.

Přímé svědectví toho, jak se ve středu města objevil rozlícený drak, který srovnal Arumielovu nejmilejší budovu — jeho dům a chrám — se zemí, působilo jako něco z jiného světa. Michailkov se na chvíli zamyslel nad tím, jakou hrůzu to vypustil. Na druhou stranu měl tuhle hrůzu na své straně. Nebo snad ne?

Serpin se po zbytek dne neukázal. Místo něj do Michailkovova sídla k večeru dorazila delegace bělokřídých démonů v čele s Urisem. Obsidiánový magnát je po chvilkovém zaváhání nechal vpustit dovnitř. Pohled na písarovu pokřivenou tvář, která nabyla nepřirozené bledosti, byl znepokojivý. I když byli v salonku, kde je šlechtic přijal, přítomni Calien a Michailkovovi dva vlastní čarodějové, cítil se s pětici Arumielových patolízalských démonů pod svou střechou nespůj.

„Co vás přivádí do mého domu?“ zeptal se Michailkov beze zbytečného otálení.

Uris se pokusil o přátelský úsměv — ten ale v jeho obličejí vypadal spíš jako zlověstný škleb.

„Zajisté vám neunikla skutečnost, že se nad Aramejí prohání rudý drak. A jelikož jste podle všeho jedním z hlavních vůdců místních sacerdotestů, předpokládám, že o jeho přítomnosti víte víc než já.“

Šlechtic Urisovým odhalením nevypadal zaskočený, čímž písaře utvrdil v přesvědčení, že to byl právě obsidiánový magnát, kdo nahlížel strach Kollovi — Arumielovu bývalému šepkovi.

„Váš předpoklad je správný.“

„Slíbil jsem Serpinovi informaci výměnou za to, že nebude terorizovat Aramej a její obyvatele.“

„Povězte, kde se ve vás najednou bere takový zájem o blaho lidí?“ zeptal se Michailkov a ani se nesnažil zakrýt výsměšný tón svého hlasu.

S Urisem urážka nehnula. „Vždy mi šlo o blaho Aramejčanů,“ pronesl chladně. Michailkov věděl, co je Uris zač, jakou mocí vládne. Takže když mu tohle prohlášení přešlo přes rty, šlechtic se zamračil — písař nelhal.

„Proč v tom případě sloužíte Arumielovi?“

„Protože představoval nejlepší šanci na přežití.“

„A podle vás ji už nepředstavuje?“

Uris zavrtěl hlavou.

„Hodláte ho sesadit?“ Do Michailkovova hlasu se opět vkrádala jízlivost.

„Samozřejmě že ne — v tom mi brání přísaha,“ odvětil písař blahosklonně. „Přišel jsem pouze dodržet slib, který jsem dal, protože Serpin dodržel svou část dohody.“

Šlechtic se ušklíbl. „To je totéž. Musí vám být jasné, že jakmile se bůh války dozví, kde se Arumiel momentálně nachází, zabije ho.“

„Opravdu? Co já vím — mohou si padnout do náruče jako staří přátelé a vzpomínat společně na doby dávno minulé.“

„Tomu přece doopravdy nevěříte.“

Uris pokrčil rameny. „Vyloučené to není. Nemluvě o tom, že tu informaci nesdělím Serpinovi, ale vám. Jak s ní naložíte, už je čistě na vašem uvážení.“

„Chcete, aby Arumiel zemřel?“

„Ne, to nechci.“

„Ale nechcete ho ani jako vládce Leru,“ dodal Michailkov. „Stojíte o jeho místo? Chcete se sám pasovat na duchovního pána Leřanů?“

Magnáta překvapilo, když se bělokřídlý upřímně rozesmál. „U všech svatých, jen to ne!“ Čtveřice démonů za jeho zády, která až doposud zachovávala vážnou tvář, si nyní vyměnila zmatené pohledy.

„Nechci vládnout Leru ani Arameji,“ pokračoval Uris. „A věřím, že vy také ne.“

Michailkov mu to nevyvracel.

„Oba ale víme o někom, kdo by o aramejský stolec — jak duchovní, tak světský — stál. Nemám snad pravdu?“

„Gindžiro Hiramotský,“ pronesl Michailkov zasmušile. Vkládal v hiramotského vrchního inkvizitora velké naděje, než mu ten nafoukaný Zápaďan odmítl pomoci.

„Shodou okolností je pán Gindžiro i se svou armádou necelý týden pochodu odsud.“

Teď by lo na šlechtici, aby se upřímně zasmál. Než mu došlo, s kým mluví. „To přece není možné,“ vydechl. „Kdyby tomu tak bylo, Arumiel by nikdy neodletěl. Nenechal by své město na pospas útoků!“

„Arumiel odletěl, aby získal na svou stranu Garífa Ungaara a přivedl si na pomoc to, co zůstalo z druhé kohorty. Za normálních okolností by Gindžira i jeho muže zbrzdily naše hradby. S největší pravděpodobností by se o ně rozbil a vrátil se domů s nepořízenou i beze spásitelovy přítomnosti. Situace se ale změnila, nebo snad ne?“

Michailkov v první chvíli nechápal, kam tím písař míří.

„Máme tu draka,“ vysvětlil Uris trpělivě. „Starého, silného boha, na kterého jsou všichni Arumielovi démoni i zbytky zdejších mionlachů krátcí. Pokud by na nás tento bůh vyvinul určitý nátlak, pár věrných lehce pošramotil... Nejspíš by nám nezbylo nic jiného než mu město vydat. Koneckonců nemáme žádné přímé rozkazy kromě toho, abychom Aramej udrželi v bezpečí. A bezpečí zajistíme tím, že zabráníme mstě nějakého rozzuřeného draka na zdejších obyvatelích.“

„Co když se Arumiel vrátí s demony?“

„Nevrátí. Věci nešly podle jeho představ.“

Šlechtic se stále zdráhal uvěřit tomu, jaké možnosti mu tady bělokrídlý démon předkládal. „Co když se stihne vrátit Arumiel sám?“

„I kdyby hned po Serpinově proměně odletěl poslíček — což se nestalo —, spasitel by se nestihl vrátit dřív, než dorazí Gindžiro.“

„Takže je to pravda,“ hlesl magnát. „Corvus ho opravdu zmrzačil.“

Uris přikývl. Michailkov viděl, že se na rukávech démonova bělostného roucha objevují drobné rudé skvrnky.

Písař si všiml jeho pohledu a obnažil svá předloktí. Odhalil tak provazce stříbřitých žilek — na několika místech ronily krvavé slzy.

Michailkovovi to celé konečně začalo docházet. „Vy to myslíte vážně.“

„Nikdy bych za vámi nepřišel, kdybych to nemyslel vážně.“ Po chvíli pokračoval: „Arumiel i Sionara se momentálně nacházejí v Highgaardu, což jste si nejspíš stejně už domyslel. Klidně to Serpinovi řekněte. Navrhují však, aby drak ještě počkal. Jeho žena mu už nikam daleko neuteče. Na rozdíl od šance, která se nyní nabízí tady.“

„Co z toho budete mít vy?“

Uris ledabyle pokrčil rameny: „Zůstane mi mé současné místo po boku aramejského vládce.“

Takže budeš pořád u moci, co?

Magnát si písaře dlouze měřil. „Popřemyslím o tom.“

„Víc v tuto chvíli nežádám.“ S těmi slovy písař vstal. Vzápětí se mu ale podlomila kolena a jeden ze zbylých démonů ho musel podepřít, aby neupadl. Šlechtic si všiml dalších krvavých skvrn — Uris zdejší návštěvou zřejmě podstupoval větší riziko, než si Michailkov zpočátku připouštěl.

Vyprovázel pětici bělokrídлых pohledem a v duchu přemýšlel, co mu uniká. Musel někde něco přehlédnout. Protože pokud ne, nabízela se otázka, co všechno spasitel v uplynulých letech napáchal? Jaké hříchy má na svědomí, když se proti němu obracejí i ti, kteří mu byli až donedávna plně oddaní?



Vesper přemýšlela, jak se spojit se Sidionem. Aruala se ochotně nabídl, že se po něm ve městě podívá, ale Vesper to nepřišlo moudré. Sice se podle toho, co se dozvěděla Tilia, nezdálo, že by po zmizelých konkubínách někdo pátral, ale nemohly na to spoléhat. Aruala tu byla mnohem déle, znalo ji víc běžných vojáků — někdo by mohl mluvit, kdyby ji uviděl. Nebo hůř: sledovat ji.

„Co jsi vůbec zač, Tilio?“ zeptala se Vesper den poté, co našla Garifa přibitého ke Zdi nářků.

Postarší žena se na ni nechápavě podívala. „Jsem vdova po jednom důstojníkovi...“

„Ne — myslím tím, proč jsi nás vzala k sobě a jak je možné, že se znáš s mým manželem.“

Pokud Tiliu překvapilo, že jsou Joachim a Vesper sezdaní, nedala to na sobě znát.

„Některé věci je lepší nevědět.“

„Ale tohle mezi ně nepatří,“ odbyla ji rusovláška. „Co spolu s Joachimem máte?“

„Snad nežárlíš?“ zeptala se Tilia posměšně.

„Máloco je mi ukradenější než to, s kým Joachim spí. Ale chci vědět, proč se na něj Garif obrátil. A proč se Joachim obrátil na tebe, když bylo jasné, že nás nedostane ven z města.“

Tilia se sice ještě chvíli snažila vykrucovat, ale nakonec jim to prozradila.

„Nevěřím, že by Joachim pomáhal pašovat ven zdejší otroky.“ Vesper to nešlo na rozum. „Znám ho dost dobře a podobné činy, kdy ohrozí sebe, aby tím někomu pomohl, to není jeho styl.“ Na kratičký okamžik se zastyděla. Jí pomohl. Jenže pak si uvědomila, že nebýt jeho, nikdy by se nedostala do situace, z níž ji pak mohl — navzdory jejím přáním — hrdinně zachránit.

„Věř si, čemu chceš. Pravda je ale taková, že Joachim už pomohl na útěk dobré desítky Akawarových otroků. Nemáš tušení, co jim ten řezník dělal,“ dodala a Vesper v jejím hlase zaslechla hořkost. Kdoví kvůli komu je z ní vdova.

„Budeš se divit, ale něco málo o tom vím.“

Tilia si ji pochybovačně přeměřila pohledem. Vesper sáhla do zasučky v komodě, kterou jim žena na těch pár dní přenechala, a vydala odtamtud otrocký obojek. Jak Garif slíbil, šel sundat hned druhý den po jejich neslavném útěku. Rusovláska se ho ale nezbačila — měla neurčitý pocit, že by se třeba ještě mohl hodit.

Nyní ho podala své hostitelce, která se na něj zadívala.

„Garif Akawaru zabil, protože si mě neprávem nárokoval.“ Zvedla do vzduchu svou zmrzačenou ruku. „Stačil mi jeden den, abych porozuměla, proč ho všichni nenávidí.“

Tilia pochopila. Nevraživost z ní opadla. „Chápu, že vám to s Joachimem asi neklape,“ pronesla už smířlivěji, „ale v Highgaardu zatím prokázal spoustě lidem službu. Využívá naši síť, aby odsud pomohl dostat pryč ty, co to potřebují.“

To Vesper zaujalo. „O jaké síti to mluvíš?“

Tentokrát už postarší ženu pobízet nemusela.

Rusovláska přecházela po pokoji a prstem si poklepávala na rty.

„Toho by se dalo využít. Mohla bys někoho požádat, aby zjistil, kde se pohybuje Sidion? Potřebuju zjistit, kam chodí, kde se s ním můžu setkat. Musím s ním mluvit.“

Tilii se do toho nechtělo, ale nakonec slíbila, že udělá, co bude v jejích silách.

Po dvou dnech její snahy přinesly ovoce.

„Podle všeho se z corporala Talnara stal rangatir Talnar,“ oznámila jim jejich hostitelka. Aruala věnovala Vesper pohled plný obav. Pokud se teď něco zvrtně, bude Sidion první, kdo to odskáče — obzvlášť když tu nad nimi bdí Arumiel. „Každý večer chodí ke Zdi nářků,“ pokračovala Tilia. „Pokud se s ním chceš sejít, bude ideální, když to uděláš, až odtamtud bude odcházet.“

Vesper přikývla, ale z té představy se jí udělalo zle. Věděla, že dřív nebo později Garifa zase uvidí. Ale vědomí, že se bude muset znovu podívat na jeho zmrzačené tělo, na uřezaná křídla, v ní vyvolávalo

hluboký žal, přecházející do silné nevolnosti. Bude to muset překonat. A taky překoná.

Následujícího večera stála Vesper schovaná ve stínu budovy v jedné ulici vedoucí na hlavní náměstí a sledovala Sidiona, který se potíchu, ale naléhavě bavil s jakousi ženou. Vypadalo to, že se nevidí poprvé.

Prošlo kolem ní pár vojáků, ale jinak bylo město podezřele prázdné. Rusovláška nedokázala říct, zda to je spasitelovou přítomností, nebo tím, že byl jeden z nejoblíbenějších mužů První legie odsouzen na smrt za to, že zabil jednoho z nejnenáviděnějších démonů. Nálada v Highgaardu byla tísnivá — řada vojáků vnímala Garifův trest jako nespravedlnost a někteří se to nebáli dát veřejně najevo. Podle toho, co Vesper zatím zaslechla, už Arumiel vynesl pár dalších rozsudků. Některé tvrdší než jiné. Zjevně se mu začínala zhoršovat nálada a ztrácel trpělivost. Že bouřný žije tak dlouho — zatím mu z těla trčelo pět rituálních tyčí —, spasiteli zjevně narušilo plány.

Sidion se spolu se svou společnicí vydal pryč. Zamířili do jiné ulice, než kde postávala Vesper. Rusovláška nečekala, že se na ni šťastně usměje a Sidion projde kolem ní, přesto zaklela. Svižným krokem se vydala za rudokřídlym. Doufala, že ho brzy dožene. Nakonec musela zahrnout do jedné boční uličky, krátce popoběhnout a projít jedním špinavým průchodem, pak se ovšem ocitla pár kroků před pronásledovanou dvojicí.

Postávala na kraji takřka prázdné ulice. Přesto se zdálo, že si jí Sidion nevšiml. Vesper si frustrovaně povzdychla a málem jí unikl drobný posunek, který rudokřídly udělal. Usmála se a zamířila průchodem zpět do úzké spojovací uličky.

Nemusela čekat dlouho.

„Co tady děláš?“ zasyčel na ni. „Měla jsi být dávno pryč z Highgaardu!“

„Poplach se spustil dřív, než jsme se dostali za hradby.“

I v šeru viděla, jak Sidion pobledl.

„Aruala je v pořádku,“ pokusila se ho uklidnit.

Démon si podrážděně prohrábl vlasy. „Co budeme dělat?“

Vesper už už chtěla odpovédět, když jí došlo, že otázka nepatřila jí. Otočila se a uviděla ženu, která předtím rudokřídleho doprovázela. Vůbec jí neslyšela přicházet. Až v tu chvíli Vesper došlo, že je to také démonka. A ne ledajaká — takhle si představovala bohyni. Vzbuzovala v ní pocit, že by se měla přinejmenším poklonit. Ale na to byla rusovláska příliš hrdá.

„Joachim nás prý může dostat ven, až odsud zmizí Arumiel.“

„Ten neodejde, dokud bouřný nezemře,“ ozvala se démonka.

„Právě,“ pronesla Vesper zlověstně. „Ale já Gara nechat umřít nehodlám.“ Sidion si vyměnil pohled se svou společnicí. „A vy zřejmě máte v plánu totéž.“

„Něco v plánu skutečně máme, ale má to háček.“

„Můžeme to udělat až za bouřky,“ doplnil Sionaru rudokřídly.

Vesper si rychle spočítala, v čem nejspíš tkví problém. „A Garif tak dlouho nevydrží.“ Vyslovila to věcně, ale srdce se jí sevřelo.

„Přežije nanejvýš další tři dny. Čtyři, když budeme mít štěstí,“ připustil Sidion.

Bouře měla dorazit za šest dní.

Vesper věděla, že má Gara spasitelův trest zabít. Věděla, že umírá — celou tu dobu. Ale když teď slyšela, jak málo času mu zbývá, udělalo se jí mdlo.

„Bude potřebovat krev,“ prohlásila rozhodně.

Rudokřídly ji rychle zchladil. „A jak mu ji chceš předat? Nikdo z nás tam nemůže jen tak přijít a obnažit před Garem zápestí.“

„Já můžu,“ řekla Vesper. „Jsem tu jen krátce, vojáci mě neznají. Dokážu si vymyslet historku, proč ho chci vidět. Záleží jen na tom, kdo ho zrovna bude hlídat.“ Sidion se Sionarou na sebe pochybovačně pohlédli, ale rusovláska pokračovala: „Když budeme mít štěstí, bude tam zrovna někdo, kdo patří k pašerákům otroků — ten mě nejspíš nechá s Garifem promluvit. A když štěstí mít nebudeme, dokážu to nějak přesvědčivě zahrát.“

„Uděláš ze sebe zamilovanou chudinku?“ zeptal se Sidion se stopou jízlivosti.

„Nebo se ze mě může stát zahořklá mrcha, která chce svému bývalému pánovi říct těsně přes smrtí pár posledních nehezkých slov,“ odtušila Vesper chladně.

„Taky to pořád může vyřešit starý dobrý úplatek,“ nadhodila Sionara.

„Jen těžko dáme dohromady dost peněz, aby to stálo za řeč.“

Tentokrát si pohled vyměnily bohyně a Vesper. Na rusovlásčině tváří se objevil výraz, který tam už Sidion párkrát viděl, a měl co dělat, aby mu z něj nepřeběhl mráz po zádech.

„Když to nabere tenhle směr, poradím si s tím,“ řekla rusovláska pevně.

„Ale co...“

Vesper se na Sidiona pokřiveně usmála. „Nesmíme zapomínat na to, že jsem žena. I když selže všechno ostatní, vždycky budu mít něco, co by muži mohli chtít.“

Sidion Vesper mizející v šeru za rohem vyprovázel pohledem. Pořád se jí zdráhal plně důvěřovat. Sionare navzdory všemu uvěřil hned. Neváhal jí povědět vše, co bylo nezbytné k tomu, aby měl jejich plán šanci na úspěch. S Vesper to ale bylo jiné. Jistě, věděl, že u ní došlo ke změně. Stejně tak věděl, co předcházelo vraždě Akawary. Ale přesto... Co pro ni Garif doopravdy znamenal?

Podíval se na Sionaru a všiml si jejího zamyšleného výrazu.

„Děje se něco, má paní?“ I přes její protesty ji stále nedokázal oslovovat pouze jménem.

„Ta zrzka... Něco se mi na ní nezdá.“

„Nepřijde vám dostatečně důvěryhodná?“

„Ne, tím to není. O její upřímnosti nepochybuju. Jen...“

Sidion chápal, co se mu bohyně snaží říct. Taky mu občas z Vesper naskakovala husí kůže.

„Než tohle všechno skončí, ta ženská někoho přivede do hrobu.“

Kapitola třetí

Ilja Krcholov seděl na hřbetě zmutovaného koně a zamyšleně hleděl do dálky. Jeho zvíře mezitím pilo z duhově zabarvené louže, kterou objevilo mezi kameny — voda mu z větší části vytékala dírou ve tváři způsobenou kdysi dávno magií. Čaroděj koně nechal v klidu napít. Měl dost času, nespěchal. Jeho nadání mu práci značně ulehčovalo, ale dvakrát se tím nechlubil. Nikdo nemusel vědět, co je pravou příčinou toho, že Krcholov — Stopař — svou oběť najde za každých okolností. Ne že by mu skutečnost sebrala klientelu — naopak. Ale líbilo se mu, když se kolem jeho jména vytvořil oblak tajemna a získalo punc výjimečnosti. Koneckonců reputace je občas to jediné, co člověku zbývá.

A právě pro jeho reputaci si ho najal Atshuši Hiramotský. Šlo o snadnou práci — najít odpadlého mionlacha. Nebylo to poprvé — a nejspíš ani naposledy —, co po Iljovi chtěli něco tak přízemního. Ačkoliv intuice mu našeptávala, že tohle nebude jen obyčejný dezertér. Výraz Hiramotanova tváře, cosi v naléhavém tónu jeho hlasu a netrpělivých gestech čaroději prozradilo, že mladý aristokrat po nalezení onoho Nikolaje Rosnikova vysloveně prahne. Na důvodech nezáleželo. Hlavní bylo jen to, že si díky tomu Ilja mohl říct o mnohem vyšší částku než obvykle a prošlo mu to.

I přes očividnou touhu po rychlém dopadení uprchlíka, kterou jeho chleboďárce projevil, si Krcholov dával načas — měl lov rád. Zjistil, že jeho nejnovější oběť žila v Arameji. Proto tam nyní mířil.

Stačí mu získat něco, co kdysi Rosnikovovi patřilo, a jeho vlastní magie se už postará o zbytek — napojí se na samotnou existenci kořisti, po níž pátral, a najde ji bez ohledu na to, v jaké díře se pokusí schovat.

Čaroděj pobídl koně a zvíře se neúnavně vydalo dál na severovýchod, směrem k hlavnímu městu. Tenhle lov začínal Ilju bavit a přistihl se, že se těší, až se dozví, kde se Rosnikov nachází. Podobné vytržení cítil v úplných začátcích své práce, ale s každou další splněnou zakázkou sláblo, až se pro něj hledání uprchlíků stalo jen běžnou rutinou. Měl ale pocit, že tohle by po delší době zase mohl být zajímavý hon.

Svou domněnku si Krcholov mohl potvrdit již za pět dnů, když dorazil k hlavní bráně Arameje. Strážní si ho měřili ostrážitými pohledy a musel se opakovaně prokázat povolením o svobodném pohybu po Leru, které mu čestně udělil sám velký spasitel.

Jakmile se ocitnul uvnitř hradeb, nedokázal se zbavit pocitu, že je s Arumielovým městem něco jinak. Nebyl schopen říct, co přesně ho znepokojilo — zda přehnaně aktivní prohlídka u brány, to, že ho ve městě nikdo neočumoval, nebo podivná absence běžného ruchu. Ve vzduchu byla každopádně cítit změna. Ilja se nehodlal zdržet tak dlouho, aby zjistil její příčinu. Krom toho se obával, aby nešlo o změnu, která by se mu nelíbila. Přijel sem s určitým cílem. Splní ho a zase tenhle lerský klenot rád opustí. Nepotřeboval vědět, co se tady děje. Ne, on potřeboval vědět, kdo přesně je Nikolaj Rosnikov.

Trvalo mu půl dne, než si dal dohromady obrázek toho, do čeho se mladý mionlach zapletl. Nadějný nováček, který získal místo v elitní jednotce už v rámci povinné čtyřleté služby — něco zcela nevídaného. Svědomitě plnil všechny svěřené úkoly. Zdálo se, že byl mezi muži poměrně oblíbený, dokonce si na něj potrpěl i sám spasitel. Díky tomu dostal Rosnikov pozici mionlacha nastálo. Jenže se zapletl s nekromejkou. Arumiel ho dočasně zbavil funkce,

což mladíkovi zřejmě zachránilo život, protože se nenacházel na náměstí v době, kdy tam měla proběhnout poprava oné nekromejky. Z níž se — jen tak mimochodem — vyklubala démonka. Následně se Rosnikov jako hodný chlapec nabídl, že uprchlou démonku i jejího zachránce, který spasiteli značně pocuchal peříčka, vypátrá. Arumiel na tom musel být opravdu špatně, protože na tu nabídku přistoupil. Nicméně nebylo žádným překvapením, že hošík zdrhnul a nikdo o něm od té doby neslyšel.

Jo, tenhle Nikolaj se Iljovi líbil čím dál tím víc.

Co však Stopaře potěšilo už o poznání méně, byla skutečnost, že ho následně odmítli z města pustit.

„Mám pověření od samotného Arumiela,“ zkoušel to stále dokola, ale bezvýsledně. Neustále narážel jen na neupřímné omluvy. Nepomohlo ani to, že má v nedalekých stájích před městem koně, kterého potřebuje zkontrolovat — prý o něj bude postaráno. Nakonec byl přese všechny vztek a výhrůžky přinucen připustit svou porážku a vrátit se ke svému ubytování v jedné okrajové čtvrti. Ne že by neměl dostatek peněz na to zaplatit si pořádný hotel v centru, ale nechtěl zbytečně poutat pozornost a zároveň hodlal zůstat co nejbliž únikové trase. Zkušenost mu velela, že obezřetné chování není na škodu — obzvlášť v místech, kde cítí podivné, neurčité ohrožení.

Příčinu pocitu, který se ho v Arameji zmocňoval, pochopil druhého dne v poledne, když ho ovanul poryv větru. Všechno v jeho nitru křičelo, že na tomhle poryvu není nic přirozeného, ale nedokázal ihned odhalit jeho původ. Lidé kolem však ano. Několik se jich poplašeně rozhlédlo po obloze a přidalo do kroku. Pár jich zaběhlo do stínu nejbližší budovy. Pouze hrstka odvážlivců se chovala stále stejně jako doposud. Ilja byl mezi nimi — ale jakmile zaslechl řev, z něhož zaléhaly uši, měl co dělat, aby se mu neroztřásla kolena.

Vzhlédl k obloze a uviděl rudé břicho ohromného draka, kroužícího nad Aramejí. Čas od času zařval — jako by chtěl všem připomenout, že tam je, že jsou mu vydáni na milost a nemilost. Nebo se

možná snažil dát vědět Arumielovi, že obsadil jeho město a bez boje mu ho nevydá. Až v tu chvíli Ilja plně pochopil, do čeho se to přimíchal.

Ještě toho dne přehodnotil své rozhodnutí o nuzném ubytování a přestěhoval se do jednoho z luxusnějších hotelů ve středu města. Pokud se nemýlí, chvíli si tady posedí a proč si v takovém případě zbytečně upírat pohodlí?



Riw přecházel po svém malém pokojíku. Ráno za ním opět zašel doktor Brem a vzal si od něj tři další ampulky krve. Riw nechápal, na co ji neustále potřebuje. Dalo se to ale snést — krátké, ostré píchnutí a za chvíli bylo po všem. Horší bylo, když po něm Brem chtěl jeho moč nebo semeno. Takové chvíle byly pro Riwa potupné — obzvlášť když věděl, že doktor nikdy není daleko. Představoval si ho, jak chodí sem a tam po chodbě, poklepává si nedočkavě prstem o bradu a čeká, kdy už bude konečně hotovo.

Brem se k němu nechoval zle. I přesto ho však Riw neměl příliš v lásce. Kvůli jeho pokusům tady zůstával zavřený, nemohl ven na čerstvý vzduch, pořádně se protáhnout, ucítit slunce na kůži. Čas od času vídal aspoň Lucu. Ale čarodějovy návštěvy se s příchodem Arumiela stávaly stále zřídkaější. Jediný, kdo za ním pořád pravidelně chodil, byl legát.

Kipur Mojlaar se ho stále dokola ptal na jeho domněnky, na podezření, které měl ohledně Joachima a jeho činnosti. Riw měl pocit, že mu všechno říkal už tisíckrát, přesto se zdálo, že Kipur si v tom všem pokaždé dokáže najít nový detail, který zapadá do obrazce, o nějž se ale s Riwem nepodělil.

Dny se mu slévaly do nekončícího kolotoče nudy a neutěšených lékařských návštěv. Dávno přestal počítat, kolik dní uplynulo od okamžiku, kdy v sobě vyburcoval veškerou odvahu, kterou měl, a postavil se Joachimovu požadavku. Od okamžiku, kdy ho jeho

bývalý spolubojovník z diringaarské domobraný shodil z hradeb a on se probudil tady.

Jakmile se jednou Riwovy myšlenky stočily k Joachimovi, zákonitě se bez ohledu na jeho přání vrátily k onomu večeru, kdy na něj Joachim poslal své dva kumpány. Riw se snažil myslet na cokoliv jiného — hledal povědomé skvrny na zdech, snažil se spočítat, co je za den, nebo si vybavit večery s Lucou... Jenže místo toho mu naskakovaly vzpomínky na tupou bolest, křik, chlad dlažby na odhaleném bříše a na krev.

Zpětně si nedokázal vybavit, jak dlouho zůstal ležet na tom malém prostranství mezi domy, s kalhotami staženými ke kolenům. Věděl, že brečel. Dlouho a hořce — *jako nějaká ženská*, jak by mu řekl otec. Ale nedokázal přestat. Bylo to bolestivé a nepopsatelně ponižující. Nakonec se stočil do klubíčka, objal si kolena a zůstal tak, dokud nepřestal krváčet a nepřešel ho nejhorší nápor studu. Pak sebral sílu, oblékl se a dovlékl se na ubikaci.

Už ten večer se rozhodl, že udělá vše pro to, aby Joachimovy plány překazil — ať už byly jakékoliv. A nyní se zdálo, že by to díky Mojlaarovi mohl dokázat. Ani si to neuvědomoval, ale začínal se na legátovy pravidelné návštěvy pomalu těšit — měl pak aspoň nějakou společnost. Kipur už nikdy znovu nezpochybnil Riwovu loajalitu ani se v hovoru nevracel k té příšerné noci, za což mu byl Riw vděčný.

I když se dal v místnosti s jedním jediným drobným oknem čas odhadovat špatně, Riw by přísahal, že už tu legát měl být. Zatím si vždy všechno zařídil tak, aby se za ním mohl zastavit. Ale dnes měl zpoždění. Mladík se přistihl, že ho to znervózňuje.

Když na chodbě uslyšel kroky, z nepochopitelného důvodu se mu ulevilo. Posadil se na ustlanou postel a přemítal, o čem spolu s Mojlaarem budou dnes hovořit. Až po chvílce mu došlo, že kroků na chodbě slyší podezřele mnoho.

„Počkejte tady,“ vyštěkl přede dveřmi cizí hlas a Riwovi ztuhla krev v žilách.

Dovnitř vstoupil Kipur v doprovodu dalšího muže. Nedalo mnoho práce pochopit, že přísně se tvářící pohublý světlovlasý muž bude nejspíš sám velký spasitel.

„To je on?“ zeptal se Arumiel a v hlase mu zaznívalo zklamání.

Riw se neubráníl drobnému jízlivému úšklebku. *Jasně, další, kdo je ze mě zklamaný. Zařad se do fronty...*

Arumiel si vyžádal stoh papírů, které Kipur svíral v ruce. Přelétl je pohledem a na několika místech povytáhl obočí. Několikrát se na Riwa zkoumavě zahleděl — jako by snad výsledky testů, které pročítal, nemohly patřit někomu, kdo vypadá takhle.

„Prý jsi za bouře spadl z hradeb.“ Arumiel se neptal, přesto bylo znát, že téhle historce tak úplně nevěří. „A podle těchhle záznamů jsi stále člověk — nezmuťoval jsi ani netransmuťoval.“

Riw přikývl, nevěděl, co jiného by měl dělat.

„Předpokládám, že nemá smysl se tě ptát, zda tě napadá, jak je to možné.“

Další přikývnutí.

„Pověz mi o svých rodičích,“ vybídl ho spasitel.

Mladík poslechl. Pověděl mu vše, co věděl jak o svých rodičích, tak i prarodičích. Neopomněl zmínit, že jeho otec si před pár lety nechal udělat matriční prověrku, ale neprošel.

To Arumiela zaujalo. „Takže v tvé rodové linii byl přítomen někdo s démonskými geny?“ Nešlo mu na mysl, jak je tedy možné, že Riwova krev vykazuje známky nejvyšší čistoty a zároveň dokázala obstát proti magii.

Riw se opět zmožil pouze na přikývnutí.

Spasitel s nečitelným výrazem ještě chvíli hleděl do papírů. Čím víc se ale dozvídal o proběhlých testech, tím víc se mračil.

„Kdy jste mi o tom hodlal říct, Mojlaare?“ obrátil se na legáta.

„V okamžiku, kdy budeme mít v rukou něco průkazného,“ odušil Kipur a ta lež mu splynula ze rtů jako nic.

„Tohle vám přijde málo?“ zamával Arumiel papíry.

„Jsou to jen jednoduché testy — sice se zajímavými výsledky, ale pořád nic, o co bychom se mohli plně opřít.“

Spasitel přimhouřil oči. „Nehrajte si se mnou, Mojlaare!“

„To bych si nedovolil, pane. Chtěl jsem vám předložit až něco, co bude stát skutečně za to. Nechtěl jsem plýtvat vaším časem, pane.“

Kipur hleděl kamsi za Arumielovo rameno, jak se od něj čekalo. Jeho slova zněla přesvědčivě, ale bělokřídlý čím dál víc propadal paranoi.

„Domnívám se, Mojlaare, že mi lžete,“ pronesl ledově.

Legát se mu podíval zpřímá do očí. „To bych si nedovolil, pane.“

Arumiel povytáhl obočí a dotknul se Kipurovy hrudi. Špičku jeho prstu zahalil purpurový plamínek, který vzápětí pohltila látka legátovy uniformy. Riw zalapal po dechu, protože ucítil pálicí se tkaninu a chvíli nato nezaměnitelný pach spálené kůže.

Mojlaar sebou trhnul, ale zatnul zuby a zůstal před Arumielem stát v pozoru. Na spasitele do udělalo dojem.

Dotknul se Kipura na jiném místě.

„Stále trváte na tom, co jste mi tu tvrdil, Mojlaare?“

„Ano, pane,“ procedil Kipur mezi zuby.

Další místo, které si Arumiel vybral, bylo u ramene, těsně nad klíční kostí. Věděl, že tam jeho oheň dokáže způsobit dostatečnou bolest, aniž by legáta nutně musel trvale vyřadit z boje — kdyby se ukázalo, že skutečně nelhal.

Když spasitelův ukazováček zajel do svalu jako horký nůž do másla, pod Kipurem podklesla kolena a vykřikl. Arumiel to čekal, kontakt s legátovou kůží nepřerušil. Skláněl se nad ním a sledoval jeho bolestí zkřivený obličej.

„Trváte na svém?“

„Ano!“

Arumiel vycenil zuby, ale nakonec se odtáhl.

Kipur si s úlevou sedl na paty a zhluboka oddechoval. Riw to celé pozoroval neschopen slova.

„Věřím vám,“ promluvil spasitel po chvíli tíživého ticha. „Přesto jste mi to měl říct dřív. Dneškem počínaje budete držet večerní hlídku u Ungaara. A jestli se bude podobné pochybení ještě někdy opakovat, zbavím vás funkce. Je to jasné?“

Mojlaar přikývl.

„A ty, hochu,“ otočil se Arumiel na Riwa, „pojedeš se mnou do Arameje, až to tady všechno skončí. Mám tam zkušenější lékaře i lepší vybavení. Však my tajemství tvé krve přijdeme na kloub.“

Pak se za spasitelem zavřely dveře a byla slyšet jen ozvěna jeho kroků na chodbě.

V tu chvíli se Riw konečně vzpamatoval, přiskočil k legátovi, podepřel ho a posadil k sobě na postel. Z jednoho stolku vzal smotek čisté látky a do mísy, kterou tu měl k omývání, nalil čistou vodu. Stáhl Kipurovi z ramen zničenou uniformu i košili, co měl pod ní. Když viděl, jaké popáleniny mu spasitel způsobil, zajíkově se nadechl.

„Vypadá to hůř, než jaké to je doopravdy.“

„Bylo to od vás statečné,“ pronesl Riw, zatímco opatrně omýval a chladil zarudlou kůži. Nevěděl, jestli si počíná správně, ale zdálo se, že Kipurovi to přináší jistou úlevu, tak v tom pokračoval.

„Spíš nezbytné než statečné. Pokud bych na své výpovědi netrval, spasitel by nejspíš zabil mě, Brema i ty dva mladíky, kteří o tobě vědí.“

„Je pravda, co jste říkal, pane? Že ty testy nejsou průkazné?“

Mojlaar zavrtěl hlavou. „Dostatečně průkazné bylo už jen samo tvé přežití.“

„Tak proč vám Arumiel uvěřil?“

„Neuvěřil. Jen mu to dalo možnost tvářit se, že má věci pod kontrolou. Nepochybuju, že až se usadí dění kolem Garifa, vyřídí si to se mnou.“

Lhostejnost, s jakou o tom legát mluvil, Riwa vyvedla z míry.

„Neměl byste v takovém případě něco udělat? Třeba... dezertovat?“ Věděl, že ten návrh je troufalý, ale nedokázal pochopit, proč by Mojlaar jen tak seděl a čekal, až si na něm spasitel vybijе hněv.